

Tý potvoře to nedaruju

Lucy Sykesová
a Jo Piazzaová

Lucy Sykesová a Jo Piazzaová
TÝ POTVOŘE TO NEDARUJU

Lucy Sykesová a Jo Piazzaová

TÝ POTVOŘE TO NEDARUJU

O bouřlivém světě módy,
souboji generací, selfíčkách,
Twitteru a Instagramu

Přeložil
Zdík Dušek

*Tato kniha je fikce.
Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu
jsou dílem fantazie autorek,
nebo se objevují ve smyšlených souvislostech.*

Copyright © 2015 by Lucy Sykes

Translation © Zdík Dušek, 2015
Czech edition © Metafora, 2015

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-730-6 (pdf)

Pro chlapce Euana, Heathcliffa a Tita
Pro Johna a Tracey
Pro všechny Imogen Tateové

*„Vždycky odpouštějte nepřátelům;
nic je nerozzlobí víc.“*

– OSCAR WILDE

*„Má-li být člověk nenahraditelný,
musí se neustále odlišovat.“*

– COCO CHANEL

<<< PROLOG >>>

5. ZÁŘÍ 1999

Pohledná mladá zástupkyně šéfredaktora si přehodila jednu holou nohu přes druhou a nervózně jí zakomíhala. Obávala se, že její černá buklé sukně je možná trochu krátká na to, aby v ní seděla v první řadě. Podle většiny měřítek dokonale zapadala mezi ostatní černě oděné muže a ženy v jemných italských látkách střížených podle francouzského stylu a ušitých s americkou pečlivostí. Vypadala jako oni. Přesto nedokázala uvěřit, že je tady. Ani za milion let by si nepředstavovala, že bude sedět v první řadě na newyorské módní přehlídce během Týdne módy. Ještě jednou obrátila těžkou pergamenovou pozvánku, aby si přečetla reliéfní zlaté písmo. Nebyl to omyl. Měla sedadlo 11A. Byla ve správném čase na správném místě.

Šestadvacetiletá Imogen Tateová si se svými šéfy prohlížela fotky z těchto přehlídek v časopise *Móda* už pět let, ale ještě žádnou neviděla naživo.

Protekční pozvání na přehlídku Oscara de la Renty dostala jen díky tomu, že starší šéfredaktorky byly zavalené jinými povinnostmi. Mezi modelkami byla krásná černoška Bridgett Hartová, jedna ze tří Imogeniných spolubydlících. Imogen mrkla na hodinky. Půl šesté. Mělo

se začínat v pět, ale sedadla ještě zdaleka nebyla obsazena. Přestože ji Bridgett ujistila, že během Týdne módy se nikdy nezačíná včas, Imogen dorazila přesně ve tři čtvrtě na pět. Raději tu byla dřív. Uvažovala, jestli nemá vstát a pozdravit kamarádku Audrey, redaktorku *Tribu* zhruba deset sedadel od ní, ale bála se, aby jí přidělené místo někdo nezabral. Varovali ji před jednou obzvláště dravou novozbohatlickou paničkou, která si nikdy nezajistila místo v první řadě a vždycky v ústraní cíhala na příležitost zabrat sedadlo, pokud se někdo nedostavil.

Imogen sklouzl do obličejce pramínek vlasů. Rychle si ho zastrčila zpátky za ucho. Teprve minulý týden se nechala novou koloristkou přesvědčit, aby se po sérii dramatictějších tmavších odstínů vrátila k přirozené blond barvě. Vypadala zdrženlivě a šik – tak se ostatně dal popsat i její nový život v Americe.

„Au!“ Imogen zvedla nohu a zamračila se na *paparazza*, který jí šlápl na obnažený palec v nejlepších (a jediných) páskových sandálech z hadí kůže, které vlastnila.

„Překážíte,“ zavrčel na ni.

„Sedím na svém místě,“ opáčila Imogen tím nejvýraznějším britským přízvukem, s důrazem na slově „svém“. Skutečně to bylo její místo, jak stálo na pozvánce. To přece něco znamená. Módní branži tvořila uzavřená společnost návrhářů, redaktorů, maloobchodních nákupčích a vybraných dědiček. Pozvánky na takovéto akce se nerozdávaly jen tak a člověk o ni mohl zase snadno přijít.

„Vaše místo mi překáží,“ odsekl fotograf drze a odběhl přes plastem zakryté molo vyfotografovat Annu Wintourovou, hlavní redaktorku časopisu *Vogue*, která se právě ladně usazovala proti Imogen. Po Annině příchodu mohla přehlídka konečně začít. Ostraha v naditých černých rolácích a s velkými vysílačkami nahnala fotografie do ohrádky u konce mola. Na všechny snímky z přehlídky platilo přísné embargo – směly se publikovat jen se souhlasem návrháře. Imogen měla v kabelce malý fotoaparát,

ale netroufala si ho vytáhnout. Pořídila spoustu snímků u stanů v Bryant Parku a hodlala nechat film cestou do práce expresně vyvolat. Místo aparátu z kabelky vylovila malý černý zápisník.

Asistenti, od hlavy k patě v černém, stáhli z mola plastovou fólii, pod kterou se objevil neposkvrněně bílý povrch. Světla pohasla a sál ztichl. Diváci uctivě zasunuli kabelky a kufříky pod křesla. Publikum se natolik soustředilo na molo, že po ztlumení světel nikdo nešeptal, ba dokonce ani nešustil papíry v klíně.

Z ticha zazněl taneční rytmus „Livin La Vida Loca“ Rickyho Martina a sál zalilo bílé světlo. Po molu začaly postupně procházet modelky. Imogen měla sotva čas zapisovat si ke každému modelu poznámky. Teď byla ideální chvíle použít fotoaparát, jenže ona se bála.

Všimla si Jacquesa Santose v charakteristických bílých džínách naproti přes molo. Bývalý fotograf, nyní kreativní ředitel jednoho velkého časopisu, vytáhl nikon a začal zuřivě cvakat po jednotlivých modelkách, které ho mýjely. Imogen koutkem oka zahlédla, jak se ze svých stanovišť na konci mola blíží pracovníci ostrahy; zasáhli ale až ve chvíli, kdy si Jacques stoupl a zvedl fotoaparát nad hlavu, aby pořídil záběr z výšky. S dokonalým načasováním mezi dvěma modelkami k němu přistoupili, a než Francouz pochopil, co se děje, ležel omámeně na molu a sledoval, jak mu zabavují fotoaparát.

Imogenina kamarádka Bridgett ve vysokých kožených kozačkách ani nemrkla, klidně ho překročila a pokračovala v chůzi po molu s elegancí pantera. Muž z ochranky s fotoaparátem v jedné ruce zvedl Jacquesa na nohy, oprášil ho a pokynul, ať se zase posadí. Vytáhl z nikonu film, vrátil aparát majiteli a odkráčel na svoje místo na konci uličky.

Přehlídka pokračovala.

<<< KAPITOLA PRVNÍ >>>

SRPEN 2015

Dívku, která se otáčela v jejím křesle a fotila si vlastní fuchsiové střevíčky Tory Burch a nehty stejného odstínu, Imogen v první chvíli nepoznala. V jedné ruce držela zlato-bílý iPhone, zatímco druhou měla nataženou před displejem směrem k botkám.

Imogen si uhladila jemné blond vlasy za uši a sebevědomě klapla pravým podpatkem, aby dívka, která teď špulila rty do objektivu mobilu a připravovala se na pořízení selfíčka, věděla, že v rohové kanceláři není sama.

„Ach.“ Eva Mortonová, Imogenina bývalá asistentka, se polekaně vymrštila na nohy. Mobil jí upadl na zem. Mrkla přes Imogenino rameno, aby zjistila, jestli někdo nestojí za ní, a překvapeně vyhrkla: „Vy jste zpátky?“ Přiskočila k Imogen a až příliš familiárně ji objala. Vypadala teď jinak. Kaštanově hnědé lokny měla rozpuštěné a patrně prošly nějakou keratinovou kúrou. Lesklé, rovné vlasy rámovaly bezchybně nalíčený obličej s nepatrně novějším, roztomilejším nosíkem, než jaký si Imogen pamatovala.

Proč Eva sedí za stolem šéfredaktorky? Za Imogeniným stolem?

Imogen se snažila vymyslet nějaký důvod, proč by Eva měla být v téhle budově tak brzy ráno. Už tady přece

nepracuje. Předě dvěma lety odešla z postu Imogeniny asistentky a od té doby tu nebyla.

Eva byla mimořádně kompetentní asistentka a prakticky vzato i kamarádka, ale tohle bylo rozčilující vyrušení hned první den po návratu do práce. Imogen se jen chtěla rozkoukat, než dorazí zbytek zaměstnanců, vypít si cappuccino a nechat si od někoho pomoci při procházení e-mailové schránky, která nevyhnutelně musí připomínat bažinu.

„Evo? Drahoušku, co vy tady? Já myslela, že jste na Harvardské obchodní škole?“ Imogen ji obešla a usadila se do svého křesla. Po tak dlouhé době se jí v jeho kožené náruči sedělo příjemně.

Eva se posadila proti ní a dlouhé nohy složila pod sebe, místo aby přehodila jednu přes druhou. „Skončila jsem v lednu a pár měsíců jsem strávila ve startovním inkubátoru v Palo Alto. V červenci jsem se vrátila sem.“

Co je to startovní inkubátor? pomyslela si Imogen. Předpokládala, že inkubátor nějak souvisí s kuřaty, ale necítila potřebu ani zájem se na to ptát.

„Sem do New Yorku? To je báječné. Když teď máte bakalářský titul, určitě po vás hned skočila nějaká obří investiční banka,“ poznamenala Imogen vyrovnaně a zapnula počítač.

Eva zaklonila hlavu a chraptivě se zasmála. Její smích Imogen překvapil vyzrálostí a hloubkou. Dřív se Eva smála roztomile a zpěvavě. Tenhle smích patřil cizímu člověku. „Ne. Vrátila jsem se do New Yorku a do *Glossy!* V lednu jsem poslala životopis panu Worthingtonovi. Mluvili jsme spolu těsně předtím, než jste odešla na neschopenku. V červenci jsem se přestěhovala zpátky do New Yorku a nastoupila jsem tady. Chci říct... je to jako práce snů. Sliboval, že vám to řekne. Ani jsem si nemyslela, že přijdete před obvyklou hodinou... před desátou. Čekala jsem, že začnete schůzkou s Worthingtonem, a ten vám poví o mé nové roli.“

Stará asistentka. Nová role. Šestadvacetiletá Eva s očima zvýrazněnými lilkovou řasenkou a neskrývanými ambicemi, usazená v Imogenině kanceláři. Imogen během šestiměsíční pauzy komunikovala s Carterem Worthingtonem, vydavatelem a nadřízeným, přesně dvakrát. Poprvé od chvíle, kdy ráno vešla do redakce *Glossy*, se pozorně rozhlédla kolem a všimla si drobných rozdílů. Většina zářivek byla ještě zhasnutá, takže světlo pocházelo především z ranního slunce, které se sem linulo okny za výtahy, ale tradičně prázdná místnost jí připadala zastavěnější. Když odcházela, byly tu prostorné kóje s nízkými přepážkami a na každém stole dostatek prostoru pro klávesnici a počítačový monitor. Teď přepážky zmizely a stoly vytvářely jedolitou plochu přes celou místnost, s laptopy tak blízko u sebe jako kostky domina připravené ke skácení. Na stěně chyběla Imogenina oblíbená fotografie, detailní záběr Maria Testina na obličej Kate Mossové, a místo ní visela široká bílá tabule s očíslovanými seznamy a klikyháky všemožných barev. Jinde ze světle šedých stěn svítily velké nápisy v křiklavých odstínech: „Riskování vám dává energii!“ „Co byste dělaly, kdybyste se nebály?“ „Co by udělala Beyoncé?“ „Dobré, skvělé, báječné, *GLOSSY!*“ Z Imogeniny kanceláře se ztratila jedna zásadní věc: korková nástěnka, obvykle pokrytá výstřižky z časopisů, vytrženými stránkami, kousky látek, starými fotografiemi a vším dalším, co se Imogen líbilo a přinášelo jí inspiraci. *Koho sakra napadlo, že mi může odnést nástěnku?*

Útroby se jí sevřely iracionální úzkostí. Něco bylo jinak, a ať už šlo o cokoli, neměla z toho dobrý pocit. V hlavě jí vířila jediná myšlenka: *Vypadni z mé kanceláře*, ale místo toho se po kratičké odmlce zdvořile zeptala: „Jakou tedy u nás máte přesně pozici, Evo?“ V té chvíli si v rohu místnosti všimla velkého křesla s růžovým polštářem vyplněným polystyrenovými kuličkami.

„Mám na starosti digitální obsah *Glossy.com*.“ Eva se

krátce, nepřesvědčivě usmála a prohlédla si nalakovaný nehet.

Imogen zachovala neutrální výraz, ale v duchu vydechla úlevou. Dobře. Eva se stará o internetové stránky. Na vteřinu už totiž začala panikařit – bála se, že dostala nějakou vedoucí funkci, o které Imogen nikdo neinformoval. Jistě, psal se rok 2015 a časopis pochopitelně provozoval webovou stránku. Ale ta byla jen nutným doplňkem skutečných papírových stránek časopisu, využívaným především ke zveřejňování laskavých článků o zadavateli reklam a věcí, které se do tištěné verze nevešly. Nebo ne? Eva má na starosti něco celkem nevýznamného. Ale i tak – proč se s Imogen někdo neporadil, než přijali na nové místo její starou asistentku? To se přece nedělá.

Eva ale rychle pokračovala. „Nemůžu se dočkat, až probereme všechny změny. Stránka je lepší než kdy předtím. Myslím, že se vám nová e-verze bude moc líbit.“

Imogen tupě rozbolela hlava. „Je skvělé, že konečně dali webové stránce novou tvář. A jsem vážně ráda, že jste zpátky. Jakmile se zase do všeho dostanu, moc ráda s vámi zajdu na oběd.“ Doufala, že ta holka odejde, aby mohla začít pracovat.

Žert možná její odchod urychlí. „Věřím, že k vaší e-verzi nebudu mít averzi – hlavně pokud nemá nová podoba webových stránek vliv na můj časopis a –“ doufala, že se vyjádří jasně, „– pokud mi nesebrali kancelář.“

Eva zmateně zamrkala, až se jí prodloužené řasy zakmitaly jako křídla kolibříka.

„Myslím, že byste si měla promluvit s Carterem, Imogen.“ Bylo zvláštní slyšet v Evině šestadvacetiletém hlase vágně autoritativní tón a ještě divnější, že mluvila o jejich šefovi jako o Carterovi. Imogen si najednou uvědomila, že se jí zase rozbušilo srdce. Bála se oprávněně. Eva nepracuje jenom na webové stránce. Imogen si dělala starosti, že jí dívka, která kdysi dokázala skvěle předvídat její potřeby, právě teď čte myšlenky. Vstala.

„Vlastně s ním stejně mám schůzku,“ zalhala. „Hned ráno. Měla bych tam rovnou zajít.“

Přenesla váhu z jednoho podpatku na druhý a zamířila ven kolem několika mladých dívek, které neznala a které se začínaly trousit dovnitř. Chvěla se jí ruka, ale dávala si pozor, aby se pořád klidně usmívala, když tiskla tlačítko výtahu do vstupní haly. V takhle rozlehlé budově člověk musel sjet dolů, aby se dostal výš.

Když Imogen pospíchala přes halu ke druhým výtahům, Gus z kavárny dole skoro přeskočil pult a popoběhl dva kroky k ní.

„Já myslel, že už se nevrátíte!“ vykřikl. Voněl sladkou skořicí a mlékem. Jeho světlý knírek se s každou slabikou pohyboval. „Jak váš časopis přežil šest měsíců bez šéfredaktorky? Určitě jste jim hrozně chyběla!“ Opatrně jí stiskl ruku. Samozřejmě věděl, proč byla pryč. Snažili se to držet v tajnosti, ale v dnešní době se před bulvárními sloupky neutají skoro nic.

V únoru Imogen diagnostikovali levém prsu rakovinu ve druhém stadiu, stejnou nemoc, která si vyžádala životy její babičky a dvou tet. V březnu se rozhodla pro odstranění obou ňader s cílem zbavit se nádoru a zabránit mu v šíření. Dalších šest měsíců podstupovala chemoterapii a zotavovala se.

„Jsem tady.“ Imogen se přiměla k přátelskému úsměvu. Bylo toho na ni moc – a to ještě ani neodbila devátá. Gus se ale aspoň choval vlídně a nesl s sebou příslib kofeinu. Odvedl ji k pultu, a aniž by Imogen musela cokoli říci, pustil se do přípravy jejího oblíbeného nápoje s vysokou pěnou. Když vytáhla z kabelky peníze, mávl rukou a vtiskl jí kelímek do ruky.

„To je na můj účet. Nádherný den! Kdybych věděl, že už dnes přijdete do práce, řekl bych paničce, ať pro vás upeče něco speciálního... moučník z lístkového těsta... s medem, jak to máte ráda. Budete tu zítra? Dneska večer ho upeče a zítra vám ho donesu. Medový.“ Imogen při-

kývla, poděkovala mu a cestou k výtahům si vychutnávala dávku kofeinu. Do haly proudili zaměstnanci. Pohledný muž středního věku s prošedivělými vlasy a v dokonale padnoucím obleku vrhl souhlasný pohled na Imogeniny nohy a připojil se k ní ve výtahu.

Cestou nahoru se jí pořád točila hlava. Jasně si vzpomínala na tu chvíli před pěti lety, kdy do jejího života vkročila Eva Mortonová. Imogen právě povýšili na šéfredaktorku *Glossy* a už byla vyčerpaná týdny pohovorů s kandidátkami na asistentku. Personální oddělení jí posílalo prakticky celý absolventský ročník z Le Rosey (té švýcarské dívčí školy, kam bohatí Američané posílají rozmazlené dcerušky, aby se setkávaly s jinými bohatými Američankami). Všechny uchazečky byly stejně znuděné a privilegované. Žádná neměla elán nebo ambice, díky nimž by toužila vyniknout. Imogen chápala lépe než kdokoli jiný, jak jsou v takovém zaměstnání důležité. Sama kdysi dělala asistentku své první šéfce a učitelce Molly Watsonové, šéfredaktorce časopisu *Móda*, té nejpodněnější osobě, kterou za celý život poznala.

Když se Eva Mortonová poprvé objevila v redakci, chyběla jí poslední zkouška k absolvování Newyorské univerzity. Na sobě měla pomačkaný nepromokavý kabát, byla celá mokrá a vlasy se jí lepily na obličej, takže připomínala ucourané kotě. Venku byl deštivý dubnový den, jaký mění i otrlé Newyorčany v plaché turisty ve vlastním městě, kterým se nechce chodit ven, pokud nemají připravený vůz, jenž by je dopravil k cíli.

Eva byla sice vysoká, ale působila ostýchavě a nesměle. Přesto jí v očích zářila dychtivost, když vytáhla laptop, aby spustila powerpointovou prezentaci se stránkami časopisů od začátku devadesátých let do současnosti.

„Četla jsem všechny časopisy, na kterých jste pracovala,“ spustila lehce nesouměrnými, ale nikoliv ošklivými ústy. „Tohle je ten nejúžasnější okamžik mého života, už to, že sedím v téhle kanceláři. Jste jedna z nejlepších